

JENNY JÄGERFELD

MUN
HUIKEA
RAKKAUS

Suomentanut Katriina Kauppila

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Teos on saanut Kulturrådetin käännöstukea.

Ruotsinkielinen alkuteos *Mitt storslagna kärlek*

© Jenny Jägerfeld 2022 by Agreement with Grand Agency.

Kansi: Sara R. Acedo

Kannen kuvat: iStock, Unsplash

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-47537-8

otava.fi

jennyjagerfeld.se

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Magnukselle

*Minun darling,
minun liebbling,
minun rakas!*

Rakkauteni sinuun on todella huikeaa!

58 PÄIVÄÄ JÄLJELLÄ

POSTIKORTTEJA LAISKOILLE

– Valkosipulisalamia? Mitä siitä tuumisitte? Sigge, mitä mieltä olet?
– Äh mitä?

Nuokuin puolinukuksissa pulpettini päällä ja uneksin Adrianin kullanuskeista silmistä, kun Agnetan ääni herätti minut. Nousin heti istumaan tikkusuoraan kuin sotilas, joka on määrätty seisomaan asennossa.

Valkosipulisalamia? Mitä hän oikein tarkoitti? Ymmärsin, että minulta odotettiin jonkinlaista vastausta, vaikka en tiennytkään mihin. Agneta kohensi silmälaseja nenällään ja hymyili minulle kannustavasti.

Päyylin ympärilleni luokkahuoneessa saadakseni jonkinlaisen johtolangan, mutta luokkakaverini vain katselivat minua huvittuneina. Adrian, joka istui ikkunan vieressä, katsoi minuun, ja tunsin heti, että poskiani alkoi kuumottaa. Mitä Agneta oikein tarkoitti? Tarjosiko hän minulle voileipää? Ei, se ei tuntunut kovin todennäköiseltä. Pitäisikö minun kertoa, mistä valkosipulisalami valmistetaan? Valkosipulista ja... tyyliin sianlihasta? Ääh, ei hän sitä varmaan kysynyt kuitenkaan. Eihän nyt ollut mikään kotitaloustunti.

– Sano vaan mitä ajattelet, Agneta sanoi ja nyppäisi vaaleankeltaisesta villatakistaan huomaamattoman nöyhdän.

Nielaisin. Puristin käteni nyrkkiin ja tunsin pulssin sykkeen. Pitäisikö minun luetella sanan kirjaimet? Ei sekään tuntunut kovin todennäköiseltä, koska Agneta oli jo kirjoittanut valkotalulle punaisella sanan ”valkosipulisalami”. Hän oli jopa kirjoittanut ”sukat” aivan sen yläpuolelle. Miten valkosipulisalami ja sukat liittyivät toisiinsa, se oli minulle täydellinen mysteeri.

– Äh... ei kiitos, mä en syö lihaa, sanoin viimein hiukan epäroiden.

Silloin Sixten ja Karl-Johan, Nico, Maja, koristytöt ja moni muu alkoivat huutonauraa. Muutaman ahdistavan sekunnin jälkeen minäkin aloin tyrskiä näyttääkseni, että ”Siis takuulla! Se oli *todellakin* vitsi!” En kylläkään voittaisi Oscar-palkintoa sillä tyrskähdyksellä, sillä suupieleni tuntuivat tosi jähmeiltä ja sitä paitasi kuulostin lähinnä siltä, että olin vilustunut ja yritin aivastaa.

– Haluaisin kyllä, että me puhuisimme tästä nyt ihan vakavasti, Agneta sanoi. – Jos me aiomme lähteä luokkaretkelle suunnitelmien mukaan, me tosiaan tarvitsemme vielä yli 10 000 kruunua. Ja retkeen on enää, tuota noin...

Hän meni seinällä olevan kalenterin luo ja selasi ohi maaliskuun ja huhtikuun, pysähtyi toukokuuhun ja laski hiljaa itseksseen.

– Niin... me lähdemme siis 6. toukokuuta. Joten siihen on vielä runsaat kahdeksan viikkoa, katsotaanpas, 58 päivää, jos tarkkoja ollaan! Ja me tarvitsemme vähintään 10 000 kruunua, jotta pääsemme matkaan!

Agneta kirjoitti taululle ”10 000 kruunua” ja alleviivasi numerot kolmella viivalla.

– Luokkaretki? Mikä ihmeen luokkaretki? kuiskasin Bella Bjölle, joka piirsi kyynärvarteensa liilalla tussilla kania hyvin keskittyneesti. Bella ällistyi kysymyksestäni niin, että hänen kynänsä lipsahti ja kanin toinen korva sai ilmapallon muodon.

– Ootko sä tosissasi? hän sanoi silmät shokista auki revähtäneinä.

En liioittele. (Itse asiassa Bella Bjö oli alkanut näyttää ekstrapäästäytyneeltä saatuaan ”nokkelan” idean, että leikkaisi otsatukkansa itse. Siitä oli tullut todella epätasainen kaikilla neljällä ensimmäisellä leikkauskerralla, ja nyt kuparinpunainen otsatukka ulottui vähintään viisi senttimetriä kulmakarvojen yläpuolelle.)

– Öö... joo?

– No luokkaretki!

– En mä ole kuullut mistään luokkaretkestä.

– Mutta onhan sun täytynyt! Bella Bjö kuiskasi kiihtyneenä.

Hän vaikutti melkein henkilökohtaisesti loukkaantuneelta, että minulla ei ollut minkäänlaista käryä asiasta.

– Luokkaretki! Esteröhön! Sehän on vuoden tapaus! Me yövytään siellä kaksi yötä ja asutaan pienissä punaisissa mökeissä ja paistetaan makkaraa nuotiolla ja uidaan ja etsitään aarretta ja järjestetään yödisco... ja... ja... Sehän on viimeinen juttu, joka me tehdään yhdessä ennen kuin luokka hajaantuu! Me ollaan suunniteltu sitä neloselta asti! Okei, ethän sä ole ollut tällä luokalla neloselta asti, mutta silti!

– Aha...

Esterön. Nyt jossakin takaraivon kaukaisimmassa nurkassa kilisi edes joku pikkuruinen kello. Ehkä Esteröstä ja luokkaretkestä oli puhuttu jotakin viime syksynä? Syyslukukauden alussa minulla oli kuitenkin ollut niin täysi työ vaikuttaa normaalilta ja yrittää sopeutua, että olin hädin tuskin pystynyt keskittymään mihinkään muuhun. Ja syyslukukauden lopussa olin enimmäkseen ollut ahdistunut joulujuhlaesityksestä, johon kaksoset Sixten ja Karl-Johan olivat ylipuhuneet minut osallistumaan. Ilmeisesti aivoissani ei ollut ollut riittävästi tilaa ajatella mitään luokkaretkettä. Mutta siis okei, luokkaretki! Sehän saattaisi olla hauskaa. Ehkä?

Otin kynän Bella Bjön kädestä ja korjasin kanin niin, että sillä oli kaksi tavallista kaninkorvaa. Pallokorvasta tein oikean ilmapallon, jota kani sai pidellä kädessään. Piirsin sille myös tötteröhatun päähän ja täytekakun toiseen käteen.

– Mikä sen nimi on? kuiskasin.

– Albin O, sanoi Bella Bjö. – Se on mun kanin nimi.

Kirjoitin kakun päälle koukeroisin kirjaimin ”Onnea Albin O”, aivan kuin se olisi tehty kuorrutteella. Bella Bjö näytti oikein tyytyväiseltä.

– On tietysti monenlaisia tapoja, joilla ansaita rahaa, Agneta sanoi. – Kuten sanottu, voimme myydä valkosipulisalamia ja sukia ja... niin, mitä sinä ajattelit, Maja?

– Mun isosiskon luokka myi pyyhkeitä ja lakanoita. Ne tienasi niin paljon, että ne pääsi matkustamaan *Italiaan!*

Agneta kääntyi tauluun päin ja kirjoitti ylös ”pyyhkeitä” ja ”sänkyvaatteita”.

– Ja 6D menee Gotlantiin surffaamaan.

Andrzejn ääni kuului takimmaisesta pulpettirivistä. Kaikki Junoa lukuun ottamatta kääntyivät katsomaan häntä. Hän oli yksi futispojista, pitkä ja komea ja suosittu. Kaiken lisäksi hän oli reilu, ja vaikka hän oli huippu kaikessa, mikä liittyi liikuntaan, hän ei kuulunut niihin, jotka huokailivat, jos joku vähemmän hyvä päätyi hänen joukkueeseensa tai jos joku missasi syötön (mitä sattui, jos joku olin minä). Samaa ei oikein voinut sanoa Hugosta, joka istui hänen vieressään suuri sinivalkoinen IFK Norrköpingin kaulahuivi kaulansa ympärillä. Hugo valitti aina joukkuejaosta – siis mikäli hän ei päätenyt samaan joukkueeseen muiden futispoikien kanssa – ja yleensä kiroili ja suuttui, jos joku mokasi.

Andrzej jatkoi:

– Ne on ilmeisesti tienanneet ihan sairaat määrät rahaa myymällä Delicato-suklaapalloja. Mun bonusveli leuhkii sillä *koko ajan!*

Agneta ei ehtinyt vastata, ennen kuin Sixten huusi:

– Supersynkkää käsikynkkää!

Karl-Johan täydensi:

– Boring snoring!

Kaksoset vähät välittivät siitä, että Andrzej oli suosittu ja häntä arvostettiin. He keskeyttivät kenet halusivat. Siinä mielessä he olivat demokraattisia. Mutta siksi Agneta oli myös sijoittanut heidät niin lähelle opettajanpöytää kuin pystyi ja samalla niin kauas toisistaan kuin vain mahdollista.

– Sixten ja Karl-Johan, tai siis tarkoitan Mushroom. Sadatta kertaa: viitatkaa, jos haluate sanoa jotakin.

Sixten nosti heti kätensä ja alkoi viitata niin villisti ja intensiivisesti, että osui vahingossa pulpettinaapuriaan Majaa päähän.

– Anteeksi vaan, mä istun tässä! Maja tokaisi tuotuneena ja suoristi vaaleaa korkealle vedettyä poninhäntäänsä, joka oli väännyt iskusta vinksalleen.

– Saat anteeksi! Sixten sanoi ja hymyili leveästi.

Maja pyöritteli silmiään. Agneta nyökkäsi Sixtenille, joka saattoi viimein lopettaa viittaamisen.

– 6 10 ja Mushroom on old news, Agneta. Mutta sä voit kutsua mua mun karting-nimellä Smoking Bandit.

– Joo, ja mä arvostaisin, jos kutsuisit mua nimellä Count von Crash, oikeesti, sanoi Karl-Johan.

Agneta pyyhki nenänalustaan paperinenäliinalla ja katsoi rannekelloaan. Hän näytti hiukan väsyneeltä, vaikka kello ei ollut kuin vartin yli kymmenen aamupäivällä.

– En viitsi edes kysyä, mitä karting on.

– Ihan vaan maailman cooleinta urheilua, Sixten sanoi innoissaan.

– Vaikka teidän lempinimenne ja vapaa-ajanharrastuksenne ovat toki hyvin mielenkiintoisia, niin emme voi uhrata kallisar-

voista oppituntia niistä keskustelemiseen! Agneta sanoi. – Jäljellä on todellakin vain kaksi kuukautta! Meidän kaikkien pitää pohtia asiaa. Kuinka me saamme rahat kasaan? Ja nyt en halua, että te jatkatte toistenne ehdotusten ”dissaamista”.

Agneta teki etu- ja keskisormillaan ilmassa hipsut ja antoi katseensa viipyä Sixtenissä ja Karl-Johanissa vähän pidempään.

Bella Bjä ja Bella Bjö (joiden sukunimet olivat oikeasti Bjärlind ja Björk), Miriam ja Maja, Sixten ja Karl-Johan ja moni muu alkoivat heti karjua suoraa huutoa erilaisia ideoita. ”Leivotaan kakkuja ja myydään!”, ”Kerätään tölkkejä!”, ”Autetaan ihmisiä viemään jätepaperia ja lasia kierrätykseen!”, ”Järjestetään kirpputori vanhoille leluille ja vaatteille!”, ”Kysytään Miriamin vaarilta, voisiko hän lahjoittaa rahaa!” (Miriamin vaari oli legendan mukaan miljonääri. Kukaan ei tiennyt, oliko se totta vai ei, sillä Miriam ei koskaan sanonut siihen mitään, hymyili vain salaperäisesti aina kun vaarista tuli puhe.)

– Yksi kerrallaan! Ja nostamme käden ylös! Agneta sanoi.

– Anteeksi, sanoi Juno, jonka käsi oli ojennettu tikkusuoraksi kattoa kohti, – mutta minä olen nostanut kättäni tässä jo jotain kaksi tuntia.

– Meillä on ollut tätä luokkaneuvostoa vasta viisitoista minuuttia, Agneta sanoi, mutta osoitti silti Junoa, joka laski välittömästi kätensä.

– Voi saada superpaljon rahaa, jos myy hiuksensa.

Muutamaksi sekunniksi tuli hiljaista. Kaikki tuijottivat Junoa. Maja ja Miriam näyttivät yhtä järkyttyneiltä kuin jos Juno olisi ehdottanut, että myisimme heidän pikkuveljensä tai jotakin.

– Siis anteeksi, Maja sanoi, – mutta kuka haluaa ostaa *hiuksia*?

– Peruukintekijät.

– Mutta... ei kai peruukeissa ole oikeita hiuksia? Adrian kysyi, ja minä keskityin ihailemaan hänen mustaa otsatukkaan-

sa ja sitä, kuinka hienosti se valahti poskelle. Kuvitelmissani pyyhkäisin hiukset pois edestä, niin että hänen kullanuskeat silmänsä näkyisivät paremmin. Ei! Nipistin itseäni käsivarresta muistuttaakseni, että en saanut alkaa taas unelmoida. En halunnut joutua uudelleen mihinkään ”Valkosipulisalamia, Sigge, mitä sanot?” -tyyliseen tilanteeseen. Toisaaltahan me kyllä keskustelimme hiuksista ja kyllähän minä oikeastaan pysyin asiassa!

– Joo, kyllä niissä käytetään oikeita hiuksia, Juno sanoi.

– Ainakin laadukkaissa peruukeissa.

– Mutta siis kuinka moni edes käyttää peruukkia? Miriam ihmetteli ja heilautti ruskeita kiharoitaan.

– Paitsi siis sä, hän tirsкуi ja nyökkäsi Junoon päin, joka oli kohottanut sinä päivänä käyttämänsä pinkin peruukin ylös tavalla, joka toi mieleen 1700-luvun kampaukset. Hiukset olivat niin korkeat, melkein kaksikymmentä senttiä, että hän ei ollut saanut niitä kypärän sisään. (Me tapasimme yleensä postilaatikon luona ja menimme yhdessä kouluun, hän pyörällä ja minä inlineseilla. Tosin nyt kun oli talvi, inlineseilla luistelu ei onnistunut, joten Juno oli alkanut kyyditä minua, ellei ollut liian liukasta.) Hänen oli pitänyt laittaa peruukki pyörän koriin, kun lähdimme matkaan, mutta hän oli pitänyt huolen siitä, että pani sen päähänsä hyvän matkaa ennen kuin pääsimme koululle. Vaikka olin nähnyt hänet ilman peruukkia muutamia kertoja, hän ei pitänyt näyttäytymisestä ilman sitä.

Miriamin kommentti sai vatsani kivistäämään. Halusin puolustaa Junoa, mutta en keksinyt mitään sanottavaa. Se ei tosin ollut edes tarpeen, sillä Juno vastasi välittömästi:

– Miriam, en osaa sanoa, mutta ehkä syöpä? Oletko joskus kuullut sellaisesta? Se on erittäin tavallinen tauti. Vähintään joka kolmas sairastuu syöpään elämänsä aikana.

Jokin luokassa muuttui, kun hän sanoi sen. Jokin tunnelmassa. Ja aivan kuin jokin olisi vetänyt Agnetan katsetta kohti ikkunaan, jonka luona Nico ja Bella Bjä istuivat. Jopa Maja ja Adrian katsoivat sinne. Juno ei vaikuttanut välittävän vaan jatkoi:

– Meitä on kaksikymmentäkuusi. Se tarkoittaa, että vähintään kahdeksan meistä saa joskus syövä.

Kaikki olivat hiljenneet. Miriam tuijotti Junoa. Pyöreine silmineen ja apposen avoimine suineen hän näytti melkein joltakin sarjakuvahahmolta.

– Ja melkein kaikki menettävät hiuksensa syöpähoidoissa. Miittikää, miten iloisiksi te tulette, kun silloin on peruukkeja!

– Juno hyvä, eiköhän tämä riittää nyt, Agneta sanoi ja kohensi hermostuneesti nenällään olevia silmälaseja.

– Miten niin riittää? Niinhän asia on! Juno sanoi loukkaantuneena.

Hiukan yllättäen Nico alkoi puolustaa Junoa:

– Ja Miriamhan kyllä kysyi.

– Niin, no kyllä, Agneta sanoi ja nykäisi vaaleankeltaista villatakkiaan, joka oli hiukan makkaralla vyötärön kohdalta.

– Kiitos, Nico, Juno sanoi arvostavasti.

– Son iha okei, Nico sanoi leveimmällä götanmaanruotsilla.

– Oli miten oli, pitkästä tukasta voi saada yli tuhat viisisataa kruunua. Joten jos sä, sä, sä, sä, sä, sä...

Hän osoitti vuoron perään Majaa, Bella Bjäätä, Bella Bjöötä, Agnetaa ja Miriamia ja silmäili arvioiden luokkahuonetta, ennen kuin hänen etusormensa viimein pysähtyi osoittamaan juuri Nicoa.

– ...ja sä! Jos te kaikki myytte hiuksenne, meillä on rahat kassassa!

– Minä? Miriam kiljui kauhistuneena ja painoi kätensä hiustensa päälle kuin varautuneena siihen, että joku tulisi leikkaamaan ne väkisin minä hetkenä hyvänsä.

– Kymppitonni suoraan luokan kassaan! Juno jatkoi huolettomasti. – Silloin meidän ei tarvitse talsia sateessa ja myydä makkaraa niin kuin jotkut luuserit.

– Valkosipulisalamia, Agneta korjasi. – Voin kertoa, että minun edellinen luokkani ansaitsi sillä paljon rahaa. Joka tapauksessa... Minä en usko, että kukaan täällä on halukas leikkaamaan hiuksensa muutaman luokkaretkipäivän takia.

– Niin, ei varmaan. Mutta ehkä sen voisi tehdä syöpäsairaiden vuoksi, Agneta, Juno sanoi tiukasti.

Sixten ja Karl-Johan suhtautuivat Junon ehdotukseen yllättävän positiivisesti, mutta muuten Agneta oli oikeassa. Kukaan ei vaikuttanut erityisen innokkaalta leikkaamaan hiuksiaan. Ja vaikka Juno arveli, että kaksosten ainutlaatuisen valkoinen hiusväri olisi kovin haluttu, heidän hiuksensa olivat ikävä kyllä liian lyhyet. Hiusten piti olla vähintään kaksikymmentäviisi senttimetriä pitkät, mutta mieluummin liki puolimetriset, Juno valisti.

Agnetan helpotukseksi Juno luopui viimein hiustenmyynnistä ja keskustelu palasi käsittelemään sukkia ja valkosipulisalamia. En osallistunut kovinkaan aktiivisesti. Myisin mieluummin sukkia kuin salamia, jos saisin valita, mutta en ollut kummastakaan niin sanotusti *palavissani*. Mutta olin palavissani luokkaretkestä! Sillä se tarkoitti, että saisin olla kahden päivän ajan vuorokauden ympäri Adrianin kanssa! Toivoin ihan hirmuisesti, että päätyisimme samaan mökkiin. Viisikymmentäkahdeksan päivää vielä! Yhtäkkiä minut valtasi kaipaus luokkaretkelle, josta olin tuskin tiennyt mitään puolta tuntia aikaisemmin.

Adrian ja minä emme olleet nähneet kahdestaan tammi-kuun jälkeen, jolloin olimme tavanneet kirjastossa, kun haimme kirjan, jonka hän oli auttanut minua varaamaan, kun mi-

nulta oli puuttunut kirjastokortti. Se oli ollut hienoa, olimme jutelleet hetken joulujuhlasta ja joululomasta ja jopa taitoluistelusta. Tavallaanhan se ei ollut mitenkään kummallista, koska kirja, jonka hän oli auttanut minua saamaan lainaksi, oli *Kaunoluistelun opas*, jonka oli kirjoittanut taitoluistelu-legendana Ulrich Salchow. Kummallisempaa oli oikeastaan se, että olin *uskaltanut* puhua Adrianin kanssa siitä, että olin itse luistellut. Adrianin mielestä se kuulosti huippuhauskalta, ja hän ihmetteli, miksi olin lopettanut. Olin mumissut vastaukseksi jotakin käsittelemättömää. Sitten Adrianin oli ollut pakko lähteä. Ei kahveja ja juttelua Skärblackan kotileipomossa tai taivaallisen hyviä metrin mittaisia pullia (siis jos ne kieritti auki rullalta). Sen jälkeen emme olleet pitäneet yhteyttä. Kyllähän me tietysti näimme koulussa, mutta ei se ollut sama asia.

Minä huokaisin. Tunnista oli jäljellä enää kymmenen minuuttia ja olimme *melkein* päätyneet valkosipulisalamiin, kun keskustelu sai uuden ja odottamattoman käänteän. Yhtäkkiä Sixten nousi seisomaan pulpetistaan ja sanoi:

– Mä sain just ihan amazing idean. Postikortteja laiskoille ihmisille!

– Siis mitä? Agneta kysyi ja rypisti otsaansa niin että siihen ilmaantui viisi samansuuntaista linjaa. Se näytti kiehtovaa kyllä melkein semmoiselta nuottiviivastolta, jonka Gunnar oli näyttänyt meille musiikintunnilla muutamia päiviä sitten!

Sixten kääntyi ja silmäili ympärilleen luokahuoneessa.

– Tuota noin, nykyäänhän kaikki lähettelee kaikenlaisia viestejä ja meilejä ja chattaa keskenään ja niin. Mutta tässä yhtenä päivänä isä sai postikortin.

– Ja helvetti, kuinka iloiseksi hän tuli! Karl-Johan sanoi.

– Karl-Johan, älä kiroile, Agneta huomautti.

– Count von Crash, kiitos.

Agneta ei ollut huomaavinaan oikaisua, mutta nyökkäsi Karl-Johania jatkamaan.

– Iskä luki sen meille ja äiskälle *kahteen* kertaan, oikeesti. Ja tutki kuvapuolen tarkasti, vaikka siinä oli vaan kuva joistakin kerrostaloista ja tiestä. Silloin mä ajattelin: noin iloiseksihan sitä haluaisi ihmisten tulevan. Mutta kuka jaksaa kirjoittaa postikortin? Kuka jaksaa kirjoittaa niin monta sanaa? Ja kuka niin kuin jaksaa mennä ostamaan postimerkin ja sellaista? Sitten mä keksin: postikortti laiskoille! Voi vaan ruksia, ei tarvi kirjoittaa mitään. Katsokaa tätä!

Sixten juoksi valkotaululle ja piirsi suuren suorakulmion, jonka arvelin esittävän postikorttia. Hän piirsi oikealle puolelle kolme riviä.

– Okei, Agneta sanoi epäilevästi ja katsoi kelloaan. Tuntia oli jäljellä enää muutama minuutti.

– Näille riveille voi kirjoittaa osoitteen. Se on valitettavasti tehtävä itse. Mutta tässä, tällä puolella, voisi ehkä lukea näin...

Hän kirjoitti taululle hädin tuskin luettavissa olevalla käsialallaan: ”Rakas...”

– Ja sitten voi itse täyttää vaikka: ”mummo” tai ”täti” tai ”Bengt” tai kelle sitten kirjoittaakaan. Ja sitten siinä lukee ehkä vaikka näin...

Sixten kirjoitti: ”Toivottavasti voit...”

Sitten hän piirsi neljä eri ruutua, joihin saattoi ruksittaa. Ensimmäisen ruudun viereen hän kirjoitti ”hyvin”, toisen viereen ”huonosti”. Kolmannen viereen hän kirjoitti ”mahtavasti”. Sitten hän mietti hetken ja kirjoitti lopulta neljännen ruudun viereen: ”ihan jees, vaikka oletkin vankilassa.”

– Vankilassa? Eikö se ole vähän... siis tarkoitan, että sehän ei kuitenkaan ole niin kovin tavallista, Agneta sanoi.

– Ei, mutta ajattele, kuinka iloiseksi sitä tulisi, jos *olisi* vankilassa ja tosiaan saisi postikortin! Sixten sanoi. Maja tirskahti.

Karl-Johan ponkaksi ylös pulpetista, juoksi eteen ja nappasi kynän Sixtenin kädestä.

– Sitten se loppuisi näin!

Karl-Johan kirjoitti nopeasti: ”Ystävällisin terveisin...”

– Ja siihen sitten jokainen kirjoittaa oman nimensä. Se on valittavasti tehtävä itse. Lopuksi voisi olla ”Terveisiä...” ja sitten voi täyttää, kenelle lähettää terveisiä.

Hän puhui samalla kun piirsi taululle neljä ruutua.

– ”Vaimollesi” ja sitten... ”kissalle”, ”kaikille, jotka tunnen” ja...

Hän mietti hetken, ennen kuin kirjoitti: ”abbedissalle.”

– Abbe... mille? Nico kysyi.

– Abbedissalle! Abbedissaksi sanotaan nunnaluostarin johtajaa, Karl-Johan valisti.

– Nuo ovat vähän... miten sen nyt sanoisi... erikoisia vaihtoehtoja, Agneta arveli.

– No joo, mutta tämä on vaan esimerkki. Me voidaan laittaa tuohon tyhjä rivi niin että ihmiset voi kirjoittaa mitä hyvänsä.

Vilkkaan keskustelun jälkeen kävi selväksi, että useimmat luokassa tosiaan tuntuivat pitävän postikortteja laiskoille hyvänä ideana. Hugo ja muut futispojat kannattivat ehdotusta vain, koska he halusivat päästä ajoissa välitunnille ja pelaamaan jalkapalloa. Mutta Andrzej vaikutti oikeasti innostuneelta. Hän nauroi pahantahtoisesti ja sanoi, että odotti pääsevänsä ”rökittämään bonusveljensä!” Agneta, joka oli selkeästi kuulunut team valkosipulisalamiin, näytti hiukan skeptiseltä, mutta joutui antamaan periksi enemmistölle.

Jopa Juno, joka oli ollut niin innoissaan omasta hiustenmyyntiehdotuksestaan ja lisäksi saattoi suhtautua kaksosiin aika vastentahtoisesti, oli sitä mieltä, että se oli hyvä idea.

– Ja Sigge voi piirtää ne! hän huusi – Postikortit!

– Äh... mitä? sanoin hämilläni.

– Joo, Sigge on nero, Bella Bjö sanoi ja osoitti kyynärvarttaan, jossa liilalla tussilla piirretyt kanikemut ulottuivat ranteesta kyy-närtaipeeseen saakka.

– Joooo! Karl-Johan kiljui, ja Sixten keikautti itsensä opetta-janpöydän yli ja Junon pulpetin luo huomaamatta, että pudotti samalla alas kasan vihkoja. Hän ojensi kämmenensä iskeäkseen ylävitosen Junon kanssa. Annettuaan Sixtenin roikottaa kättään ilmassa muutaman sekunnin Juno iski takaisin vastentahtoisien ylävitosen.

– No mutta! Agneta sanoi. – Sittenhän me olemme viimein päässeet askeleen eteenpäin! Postikortteja... öh niin... laiskoille! Lopetetaan tähän! Hyvää työtä kaikilta!

Viimeisiä sanoja oli melkein mahdotonta kuulla, koska alkoi niin hirvuisen melu, kun parikymmentä tuolia raapi linoleu-milattia samaan aikaan kun kaikki alkoivat jutella ja huutaa ja nauraa. Nico syöksähti paikaltaan ja ulos luokan ovesta niin no-peasti ja rajusti kuin kilpailisi olympialaisissa sadalla metrillä ja olisi juuri kuullut starttipistoolin laukauksen.

Odotin, kun Juno poimi penaalinsa ja muutaman vihon kissa-kassiinsa ja vilkuilin samalla Adriania, joka istui edelleen pulpe-tissaan ikkunan vieressä ja pureskeli lyijykynää.

Maja ja Sixten jaarittelivat edessä olevissa pulpeteissa. Maja arveli, että hän olisi saattanut saada aivotärähdyksen Sixtenin lyönnistä ja oli sitä mieltä, että hänen pitäisi saada vahingonkor-vauksena pussillinen kirpeitä autoja. Sixtenin mielestä se oli ai-van kohtuuttoman kallis korvaus, sillä eihän hän ollut kumautta-nut Majaa tarkoituksella. Sen sijaan hän ehdotti, että Maja saisi lyödä häntä kerran päähän.

– Sitten me ollaan even Steven, hän sanoi ja riisui lippalak-kinsa.

Maja kumautti hänen vaaleita hiuksiaan – lyönti näytti aika kovalta, mutta Sixtenin ilmekään ei värähtänyt. Sitten hän hymyili kiusoitellen ja sanoi:

– Kerro, kun aloitat.

– Meh! Maja puuskahti turhautuneena ja löi häntä päähän vielä kerran.

Juno nosti laukun olkapäälleen ja alkoi lähteä ovea kohti. Minä laahasin jalkojani, sillä halusin, että Adrian saisi tilaisuuden ottaa minut kiinni. Kun käännyin, hän oli kyllä nousut seisomaan, mutta oli edelleen pulpettinsa luona. Hän katseli haaveellisena ulos ikkunasta puuta, joka ojenteli ohuita mustia oksiaan kohti kalpeansinistä taivasta.

– Sigge, voisitko sä kävellä vähän hitaammin? Juno kysyi sarkastisesti.

– Äh, sori.

– Ei haittaa, mä vaan haluaisin ehtiä ulos luokasta ennen kuin kello soi uudelleen.

Juno tarttui käsivarteeni ja marssi määrätietoisesti ulos käytävään raahaten minua mukanaan aivan kuin hän olisi stressaantunut vanhempi ja minä uupunut lapsi.

Takaani kuulin, kuinka Maja nauroi ja Sixten sanoi:

– Lyö itsesi väsyksiin, baby. Karting-prona mä olen tottunut noita suurempiin tälleihin!

KYLVYSSÄ LEIVÄNPAAHTIMEN KANSSA

Illalla loikoillessani sohvalla kuulin Elviksen laulavan yläkerrassa *Five sleepyheads*. (Minun nuorimmalla pikkusiskollani Bobolla oli tapana soittaa sitä jukeboksillaan tyyliin kymmenen kertaa perä perää, kun oli hänen nukkumaanmenoaikansa.) Ajattelin: Oliko rakastuminen *kaikille* ihmisille näin tuskallista? Vaiko vain minulle? Sillä tähän oli hirveää! Ja sellaista se oli ollut viime joulusta lähtien, kun tajusin, että olin rakastunut Adrianiin ja samalla ymmärsin, että se, mistä kiusaajani Budde oli ahdistellut minua kolmen vuoden ajan, oli totta: minä olin homo.

Sen lisäksi, että rakastuminen todellakin oli fyysisesti tuskallista, kun rintaa kivisti, sydämessä tuntui kuin veitsenpistoja ja vatsaa kalvoi, se oli kuin pakkomielle! Ajattelin häntä *koko* ajan. Jokaisen valveillaoloni sekunnin. Se ei ollut ollenkaan kohtuullista! Pelkästään äärimmäisen rasittavaa. En halunnut ajatella häntä koko ajan! Minun aivoni olivat kuin kiehumistilassa.

Ja kun aktiivisesti pakotin itseni ajattelemaan jotakin muuta, niin kuin iltaruuan jälkeen, kun yritin lukea saksan verbejä, ajatus Adrianista murtautui mieleeni kuin itsepäinen, sikarasittava murtovaras. Siis näin: ich spiele, du spielst, *Adrian!* er sie es spielt, *ADRIAN!* wir spielen, ihr spielt, Sie sie spielen *ADRIAN! ADRIAN! ADRIAN!*

Aivan kuin aivoissani olisi kanava, joka lähetti koko ajan vain Adrianiin liittyvää informaatiota riippumatta siitä, mitä tein tai

missä olin. Jopa silloin kun olin tiedottomana! (Jos ollaan hiukan vähemmän dramaattisia: kun nukuin.)

Tähän tyyliin: Vau, miten hieno korvakoru Adrianilla on, onko se risti? Ei, odota, nyt minä näin... se on kultainen miekka, jossa on kristalleja! Tai: Voi, miten komea Adrian oli aiemmin tänään, kun hän istui ja katseli ulos ikkunasta ja aurinko sädehti hänen hiuksillaan niin että mustaksi värjätyin alta tuli esiin ruskean sävyjä. Tai: Shit, miten rakastankaan sitä, kun Adrian sanoo minun nimeni. Eilen hän kysyi: ”Mihin aikaan puukässä alkaa, Sigge?” Sigge kuulostaa niin paljon kauniimmalta, kun hän sanoo sen. Tuon tapauksen jälkeen olen yrittänyt muistaa lukujärjestyksen minuutilleen, jotta voin aina vastata, kun hän kysyy. (Huomaattehan te?! Olin tulossa hulluksi!)

Toisinaan unelmoin itseni maailmaan, jossa minä ja Adrian voisimme olla yhdessä. Näin silmissäni, kuinka istuisimme juttelemassa kokonaisen illan, katselisimme elokuvia ja nauraisimme samoille vitseille, kuinka kävisimme kävelyllä Einsteinin kanssa Kullerstadin kirkon ympäri ja pitäisimme toisiamme kädestä, kuinka hän suutelisi minua, kun sanoisimme heipat ja astelisi sitten tiehensä vain palatakseen juosten takaisin, koska hänen olisi vain ihan pakko suudella minua vielä kerran.

Mutta sitten, aivan kuin joku olisi kaatanut niskaani sangollisen jäitä, heräsin todellisuuteen. Kuinka todennäköistä oli edes, että Adrian oli gay? Kaikista pojista 4–6 % on homoseksuaaleja, näin olin lukenut yhdestä tutkimuksesta. Se tarkoittaa, että joka kahdeskymmenes poika on. Meidän luokassamme on kolmetoista poikaa. On aika epätodennäköistä, että juuri meidän luokassamme vielä joku toinenkin olisi gay. Mutta vaikka Adrian olisi gay, kuinka todennäköistä se olisi, että hän pitäisi juuri minusta? Että minä olisin hänen mielestään kyllin komea, hauska ja kiinnostava?

Tarkoitan, että onhan tosi monia ihmisiä, joihin sitä *ei* rakastu. Useita miljardeja! Sehän olisi aivan uskomattoman fantastista, jos Adrian olisi *sekä gay että* rakastunut minuun. Mutta se oli niin epätodennäköistä, että olisi varmaan suurempi todennäköisyys voittaa kaksikymmentäviisi miljoonaa sellaisella ässäarvalla, jollaisia Svedrik (Majkenin ja Bobon isä) tapaa ostaa. Ja vaikka minulla kävisi sellainen tuuri, että Adrian tosiaan olisi *sekä gay että* rakastunut minuun, en usko, että koskaan uskaltaisin osoittaa rakkauttani avoimesti. Eilen Hugo sanoi: ”Siis haloo, ootko sä homo, vai?” kun satuin tönäisemään häntä ruokalan jonossa. Eikä se ollut edes minun vikani! Minua tönäistiin takaapäin. Hugo ja hänen kaverinsa tosin kutsuivat muita nimillä ”homo” ja ”gay” harva se päivä. Vaikka, että jotkut kengät olivat ”homomaiset”, että jokin mitä joku sanoi kuulosti ihan ”gayltä” tai että viimeinen futiskentällä oli ”hintti”. *Minua* hän ei kuitenkaan ollut kutsunut homoksi koskaan ennen. Tuntui tosi stressaavalta, kun hän sanoi niin.

Ei, minun ja Adrianin välille ei koskaan voisi tulla mitään. Se oli vain pakko hyväksyä.

Einstein tassutti olohuoneeseen kymmenennen kerran neljäkymmenen viiden minuutin sisään, kallisti päätään ja katsoi minua tiukasti. Se oli selvästi turhautunut siihen, että minä loikoilin täällä töllistelemässä ihan itsekseni. Toisinaan Einsteinin saksanpaimenkoirapuoli otti vallan (sehän oli 25 prosenttisesti schäfer ja 75 prosenttisesti rottweiler), ja silloin se yhtäkkiä oli sitä mieltä, että kaikkien pitäisi olla samassa paikassa. Sillä saksanpaimenkoirathan on oikeastaan jalostettu paimentamaan lampaita. (Saksan sana Schäfer tarkoittaa itse asiassa lammaspaimenta.) Sellaisissa tilanteissa se tunsu pakottavaa tarvetta kulkea edestakaisin huoneiden välillä kuin kootakseen kokoon lampaat, toisin sanoen meidät. Ja nyt osa laumasta (Majken, mummo ja Krille Marenki) istui elokuvalongissa katsomassa *Your name* -elokuva.

Elokuvasalonki oli keittiön toisella puolella ja aivan uusi juttu! Aiemmin olimme nimittäneet sitä romuhuoneeksi, ja sen läpi piti kulkea, jos meni kodinhoitohuoneeseen, verstaalle tai autotalliin. Muuten sitä ei ollut juurikaan käytetty, koska olohuone (missä minä nyt loikoilin) oli niin paljon viihtyisämpi.

Romuhuoneessa oli lojunut muutama pöytä ja jokunen eriparinen lepotuoli, ja silloin kun mummo oli vielä pitänyt hotellia toiminnassa, saksalaiset hotellivieraat olivat viettäneet siellä aikaa pelaten shakkia, backgammonia ja muita lautapelejä. Muuten huone oli ollut enimmäkseen täynnä tavaraa, jota mummo oli haalinut vuosien mittaan, kuten ”tunnettujen” taiteilijoiden kummallisia tauluja, vaarin vanha sähköpyörätuoli, kaiuttimet, jotka odottivat asennusta ja laatikkokaupalla Autourheilu-, Power-, Wheels- ja muita vanhoja autolehtiä, joita mummo oli aikoinaan tilannut. Sitä paitsi siellä oli sadoittain (!) erivärisiä, erikokoisia ja eri vuosimalleja olevia Corvetten keräilymalleja, jotka oli aseteltu siististi korkeisiin lasiovisiin kaappeihin. Keräilymallit ovat aivan kuin peltisiä leluautoja, mutta vain hienompia ja täynnä yksityiskohtia. Monista oli mahdollista avata takaluukku ja ovet, ja joissakin suuremmissa malleissa pystyi jopa vääntämään rattia niin, että renkaat kääntyivät.

Uudenvuoden jälkeen mummo oli heittänyt pois sohvat ja pähvilaatikot ja muuttanut romuhuoneen elokuvasalongiksi. Hän oli ostanut projektorin ja valtavan ison valkoisen kankaan, joka peitti päätyseinän melkein kokonaan. Hän oli jopa hankkinut mustia lakanoita, jotka hän oli ommellut ikkunaverhoiksi niin että huoneen sai kokonaan pimennettyä, laittanut pehmoisen kokolattiamaton, ostanut nettikirpparilta kahdeksan tavalista leveämpää punaisella sametilla verhoiltua elokuvateatterin istuinta, porannut reiät suoraan maton läpi parkettiin ja ruuvannut ne kiinni.

Rakastin uutta elokuvasalonkiamme ja rakastin *Your name* -elokuvaa, mutta juuri tänä iltana en kestänyt katsoa sitä. En tiedä, oletteko nähneet sen, mutta se käsittelee onnetonta rakkautta. Minä en kaivannut enempää onnetonta rakkautta elämäni. Tarkoitukseni oli sen sijaan yrittää nukahtaa hyvissä ajoin, jotta pääsisin tuskistani.

Einstein tökki tassullaan säärtäni kuin kehotuksena liittyä elokuvan katsojien laumaan, mutta pudistin päätäni ja nousin istumaan. Keräsin puhelimen, saksankirjan ja kirjoitusvihon.

– Tule, ukkeli, sanoin.

Kulkiessani eteisen halki taputin täytetyn seepran turpaa ja nappasin mukaani vastapestyt mustat farkut, jotka äiti oli laittanut seepran selkään. Sitten menin portaat yläkertaan Einstein tiiviisti kannoillani. Se ilahtui, että olin menossa nukkumaan. Nyt sen ei enää tarvitsisi vahtia minua.

Kun olin pessyt hampaani ja vaihtanut yöteepaitaani, kurkistin Bobon huoneeseen. Elvis oli vaiennut, ja Bobo makasi sängyssä rauhallisesti tuhisten Pingis vierellään. Tutti oli pudonnut suusta, ja discolamppu heijasti seinille vihreitä, sinisiä ja punaisia valonsäteitä. Hänen yöpöydällä oli kirja taksidermiasta (siitä kuinka eläimiä täytetään), jota mummo oli lukenut hänelle iltasatuna. Bobon mielestä oli parasta, kun äiti laittoi hänet nukkumaan, mutta äiti oli tänään iltavuorossa kuten tavallista. Sen hyvä puoli, että nukuttajana oli mummo, oli kuitenkin se, että mummo luki juuri tätä kirjaa, joka oli Bobon suosikki. Äiti nimittäin kieltäytyi. Hänen mielestään riitti, että koko talo oli pullollaan täytettyjä eläimiä. Hän ei halunnut vielä lukeakin niistä.

Vedin peittoa ylemmäksi, niin ettei Bobolle tulisi kylmä, ja menin omaan huoneeseeni, kävin pitkäkseni sängylle ja taputin kädelläni sängyn jalkopäätä. Einstein hyppäsi sängylle, pyöri muutamana kierroksena ja kaapi päiväpeitettä muutaman kerran niin,

että se oli ihan mykkyrällä, ja kävi sitten makaamaan. Se, että jal-kojen ja säärtien päällä on 55-kiloinen koira, ei tunnu varsinaises-ti mukavalta, mutta on se jollakin tavalla kotoisaa. Lisäksi se vei ajatukseni muualle. Noin kolmeksi sekunniksi. Sitten aivoni kil-jaisivat yhtäkkiä äänellä, joka oli jopa kovempi kuin Majkenin: ADRIAN, ADRIAN! SÄ ET OLE AJATELLUT ADRIANIA NOIN MILLISEKUNTIIN! HALOO HALOO! RED ALERT!!! Minä en ollut tulossa tulluksi, minä *olin jo hullu!*

Yritin sanoa aivoilleni, että ne lopettaisivat ajattelemisen ja liukuisivat uneen. Mutta vaikka todellakin sanoin tiukasti ja yri-tin pakottaa ne nukkumaan, ne kieltäytyivät. Uni pysytteli yhtä kaukana kuin jos olisi mennyt huvipuiston kummitustaloon ja joutunut murhanhimoisten pellejen jahtaamaksi.

Huokaisin syvään ja otin muistikirjan repustani. Löysin vii-mein tyhjän sivun ja tein sen minkä yleensäkin, kun yritin saada elämäni järjestykseen. Listan. Listan viidestä asiasta, jotka olisi-vat miellyttävämpiä kuin olla rakastunut ADRIANIIN!

1. Tiputtaa tabascoa silmään.
2. Käyttää kahta ampiaispesää hanskoina.
3. Ottaa leivänpaahdin kylpyammeeseen.
4. Tehdä korviin reiät rei'ittimellä.
5. Muuttaa asumaan harmaakarhun kanssa,
jolla on vihanhallintaongelmia.

Painoin käteni yhteen, ristin sormeni tiukasti ja rukoilin jumalaa. Sanoin, että vaihtaisin mielelläni rakastumiseni Adrianiin johon-kin listan asioista. Yritin kaupitella rakkauden tiehensä. Mieluiten ottaisin tabascon, selitin, mutta lisäsin ymmärtäväni, jos jumalan piti rankaista minua jollakin vielä pahemmalla – kuten harmaa-karhulla – poistaakseen tunteeni. Sanoin jopa ”aamen” ja kaikkea.

Odotellessani silmäilin huoneettani. Olin kyllä ymmärtänyt, että jumala ei yleensä vastaa suoraan vaan pikemminkin merkein. Ehkä hän käynnistäisi flipperin? Tai saisi aivan flipperin vieressä seinällä olevan maalauksen vintturin ketun heiluttamaan muhkuraista tassuaan?

Vaikka odotin yli vartin, en saanut vastausta. Kyllähän minä tajuan, että jumala on kiireinen henkilö ja niin, mutta ei kai *pikkuisesta* tervehdyksestä olisi ollut haittaa, jotta olisin edes tieninyt hänen vastaanottaneen rukouksen. Tyyliin: ”Kiitos viestistäsi. Olen lomalla 26. maaliskuuta saakka, mutta palaan asiaan niin pian kuin mahdollista. Kiireisissä tapauksissa voit olla yhteydessä arkkienkeli Gabrieliin. Ystävällisin terveisin Jumala.”

Selvästikään aivojen komentelemisesta ei ollut mitään apua. Ei myöskään rukoilemisesta. Viimeinen toivoni oli sydän. Yrittäisin keskustella sen kanssa. Päätin ilmaista itseäni hiukan ystävällisemmin kuin aivoille. Toisaalta koska kovemmat otteeni aivoja kohtaan eivät olleet toimineet ja toisaalta koska tuntui siltä, että sydän noin ylipäätään oli herkempi.

Etsin uuden sivun nyt melkein täyteen tuherrellusta muistikirjastani ja kirjoitin:

Hei sydän! Olisitko niin ystävällinen ja lakkaisit olemasta rakastunut Adrianiin? Mieluiten heti, jos sopii. Se olisi erittäin kilttiä ja olisin sinulle ikuisesti kiitollinen enkä pyytäisi enää muuta. Sekin on ihan okei, jos hakkaat tosi kovaa silloin kun esiinnyn, mitä olen pitänyt niin rasittavana. Lupaen, etten jatkossa enää valita siitä, kunhan vaan lakkaat olemasta rakastunut Adrianiin. Kiitos jo etukäteen! Ystävällisin ja toiveikkain terveisin, Sigge Wilde.

Nyt piti vain odottaa ja toivoa parasta.